

Date de réception :

30/04/2019

STŘÍPESURSEK

ОБЩИ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ
 TRIBUNAL GENERAL DE LA UNION EUROPEA
 TRIBUNÁL EVROPSKÉ UNIE
 DEN EUROPÆISKE UNIONS RET
 GERICHT DER EUROPÄISCHEN UNION
 EUROOPA LIIDU ÜLDKOHUS
 ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ
 GENERAL COURT OF THE EUROPEAN UNION
 TRIBUNAL DE L'UNION EUROPÉENNE
 CÚIRT GHINEARÁLTA AN AONTAIS EORPAIGH
 OPĆI SUD EUROPSKE UNIJE
 TRIBUNALE DELL'UNIONE EUROPEA

EIROPAS SAVIENĪBAS VISPĀRĒJĀ TIESA
 EUROPOS SAJUNGOS BENDRASIS TEISMAS
 AZ EURÓPAI UNIÓ TÖRVÉNYSZÉKE
 IL-QORTI ĠENERALI TAL-UNJONI EWROPEA
 GERECHT VAN DE EUROPESE UNIE
 SAÐ UNII EUROPEJSKIEJ
 TRIBUNAL GERAL DA UNIÃO EUROPEIA
 TRIBUNALUL UNIUNII EUROPENE
 VŠEOBECNÝ SÚD EURÓPSKEJ UNIE
 SPLOŠNO SODIŠČE EVROPSKE UNIJE
 EUROOPAN UNIONIN YLEINEN TUOMIOUSTUIN
 EUROPEISKA UNIONENS TRIBUNAL

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

30 aprilie 2019*

„Acțiune în anulare – FEAGA și FEADR – Decizie de punere în aplicare a
 Comisiei – Notificarea destinatarului – Publicarea deciziei în *Jurnalul Oficial al
 Uniunii Europene* – Termen de introducere a acțiunii – Moment de la care începe
 să curgă termenul – Tardivitate – Inadmisibilitate”

-8872/17-

În cauza T-530/18,

România, reprezentată de C.-P. Canțar, de E. Gane, de C.-M. Florescu și de O.-C.
 Ichim, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de J. Aquilina și de L. Radu Bouyon, în calitate
 de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită
 anularea în parte a Deciziei de punere în aplicare (UE) 2018/873 a Comisiei din
 13 iunie 2018 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a
 anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în cadrul Fondului european de
 garantare agricolă (FEAGA) și al Fondului european agricol pentru dezvoltare
 rurală (FEADR) (JO 2018, L 152, p. 29), în măsura în care aceasta exclude
 anumite cheltuieli efectuate de România,

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul A. M. Collins, președinte, și doamna M. Kancheva (raportor)
 și domnul G. De Baere, judecători,

* Limba de procedură: româna.

Rep.

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

Ordonanță

Istoricul cauzei

- 1 La 13 iunie 2018, Comisia Europeană a adoptat Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/873 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli efectuate de statele membre în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și al Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) (JO 2018, L 152, p. 29, denumită în continuare „decizia atacată”). Prin decizia atacată, Comisia a aplicat României o corecție financiară în cuantum total de 90 133 370,64 euro, privind, printre altele, submăsura 1a având în vedere măsurile aferente Sistemului Integrat de Administrare și Control (IACS) în cadrul „Dezvoltării rurale, FEADR” pentru exercițiile financiare 2015 și 2016 și submăsurile 3a, 5a, 3b și 4b având în vedere măsurile care nu sunt legate de suprafață în cadrul „Dezvoltării rurale, FEADR, axa 2” pentru exercițiul financiar 2014.
- 2 Articolul 1 din decizia atacată prevede:
„Sumele care figurează în anexă și care se referă la cheltuielile efectuate de agențiile de plăți acreditate ale statelor membre și declarate în cadrul FEGA sau în cadrul FEADR se exclud de la finanțarea din partea Uniunii.”
- 3 Articolul 2 din decizia atacată prevede, printre altele:
„Prezenta decizie se adresează [...] României [...]”
- 4 La 14 iunie 2018, decizia atacată a fost notificată Reprezentanței Permanente a României pe lângă Uniunea Europeană cu numărul C (2018) 3826.
- 5 La 15 iunie 2018, decizia atacată a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Procedura și concluziile părților

- 6 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 7 septembrie 2018, România a introdus prezenta acțiune.
- 7 Printr-un înscris separat depus la grefa Tribunalului la 12 octombrie 2018, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

- 8 La 26 noiembrie 2018, România și-a prezentat observațiile cu privire la excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie.
- 9 Printr-o măsură de organizare a procedurii din 24 ianuarie 2019, Tribunalul a solicitat Comisiei informații cu privire la eventualele diferențe dintre textul notificat și textul publicat al deciziei atacate.
- 10 Prin scrisoarea din 4 februarie 2019, Comisia a dat curs solicitării Tribunalului, furnizând informațiile solicitate.
- 11 În cererea sa introductivă, România solicită Tribunalului:
- anularea în parte a deciziei atacate:
 - în ceea ce privește submăsurile 1a și 1b, în integralitatea sa (suma de 13 184 846,61 euro, aferentă exercițiilor financiare 2015 și 2016);
 - în ceea ce privește submăsurile 3a, 5a, 3b și 4b, în integralitatea lor (suma de 45 532 000,96 euro, aferentă exercițiilor 2014, 2015 și 2016) și, cu titlu subsidiar, în parte pentru perioada anterioară datei de 19 septembrie 2015 (suma de 21 315 857,50 euro);
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 12 În cadrul excepției de inadmisibilitate ridicate, Comisia solicită Tribunalului:
- declararea acțiunii drept inadmisibilă și respingerea acesteia;
 - obligarea României la plata cheltuielilor de judecată.
- 13 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, România reiterează capetele de cerere formulate și solicită de asemenea Tribunalului să declare acțiunea admisibilă.

În drept

- 14 În temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la solicitarea părâtului, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității fără a intra în dezbaterile fondului.
- 15 În speță, Tribunalul, considerându-se suficient de lămurit de înscrisurile din dosar, decide să se pronunțe fără continuarea procedurii.
- 16 În susținerea excepției de inadmisibilitate, Comisia susține că acțiunea a fost introdusă tardiv, la 7 septembrie 2018. În opinia sa, întrucât decizia atacată a fost notificată Reprezentanței Permanente a României la 14 iunie 2018, termenul de introducere a acțiunii a expirat la 24 august 2018.

- 17 În observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate, România susține că acțiunea este admisibilă.
- 18 În primul rând, România susține că articolul 263 al șaselea paragraf TFUE nu poate fi interpretat în sensul că momentul de la care începe să curgă termenul de două luni pentru introducerea unei acțiuni în anularea unui act al Uniunii Europene ar fi, în mod automat și general, momentul la care acest act intră în vigoare sau produce efecte juridice, pentru motivul că articolul 297 TFUE se opune unei asemenea concluzii.
- 19 În al doilea rând, România susține că momentul de la care începe să curgă termenul de două luni pentru introducerea unei acțiuni în anularea unui act care trebuie notificat, dar care, potrivit unei practici constante adoptate de autorul actului, se publică de asemenea în Jurnalul Oficial, trebuie să fie în mod invariabil publicarea acestui act.
- 20 În al treilea rând, România susține că această soluție se impune cu atât mai mult având în vedere împrejurările concrete în care decizia atacată a fost notificată autorităților române și publicată. În speță, incertitudinea juridică datorată faptului că decizia atacată a fost nu doar notificată, ci și publicată, ar fi accentuată de diferențele dintre textul comunicat de Comisie Reprezentanței Permanente a României la 14 iunie 2018 și cel publicat în Jurnalul Oficial din 15 iunie 2018, care ar arăta că textul notificat ar fi cel puțin incomplet.
- 21 În concluzie, România apreciază că, întrucât textul notificat este incomplet, regularitatea procedurii de notificare a fost compromisă. În practică, momentul începând cu care aceasta ar fi cunoscut, suficient de clar și de precis, conținutul deciziei atacate, precum și motivele pe care aceasta se întemeiază ar fi cel al publicării integrale. În consecință, termenul de două luni pentru introducerea acțiunii ar fi început să curgă de la data publicării deciziei atacate în Jurnalul Oficial, și anume la 15 iunie 2018, și ar trebui să fie majorat cu cele paisprezece zile prevăzute la articolul 59 din Regulamentul de procedură și cu cele zece zile ale termenului invariabil pentru considerente de distanță prevăzut la articolul 60 din același regulament.
- 22 În această privință, pe de o parte, este necesar să se amintească faptul că, în conformitate cu articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, o acțiune în anulare trebuie formulată „în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului atacat, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv”.
- 23 În plus, potrivit articolului 60 din Regulamentul de procedură, termenele procedurale se prelungesc pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile.
- 24 Potrivit unei jurisprudențe constante, termenele de introducere a unei acțiuni în temeiul articolului 263 TFUE sunt de ordine publică și nu sunt la dispoziția părților sau a instanței (Hotărârea din 23 ianuarie 1997, Coen, C-246/95,

EU:C:1997:33, punctul 21, Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 22, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-551/15, nepublicată, EU:T:2016:238, punctul 22).

- 25 Reglementarea Uniunii în materie de termene de introducere a acțiunilor are obiectivul de a îndeplini cerința securității juridice și necesitatea de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției (a se vedea în acest sens Ordonanța din 16 noiembrie 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Comisia, C-73/10 P, EU:C:2010:684, punctul 52, Ordonanța din 18 decembrie 2012, Germania/Comisia, T-205/11, nepublicată, EU:T:2012:704, punctul 40, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 23).
- 26 Pe de altă parte, trebuie amintit că, în sensul articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, notificarea este operațiunea prin care autorul unui act cu caracter individual precum o decizie adoptată în temeiul articolului 297 alineatul (2) al treilea paragraf TFUE comunică acest act destinatarilor săi și le oferă astfel posibilitatea de a lua cunoștință de conținutul său, precum și de motivele pe care acesta se întemeiază (Ordonanța din 2 octombrie 2014, Page Protective Services/SEAE, C-501/13 P, nepublicată, EU:C:2014:2259, punctul 30, Ordonanța din 18 decembrie 2012, Ungaria/Comisia, T-320/11, nepublicată, EU:T:2012:705, punctul 19 și jurisprudența citată, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 24).
- 27 În plus, potrivit articolului 297 alineatul (2) al treilea paragraf TFUE, spre deosebire de actele care trebuie să fie publicate în Jurnalul Oficial, deciziile care se adresează unui destinatar se notifică destinatarilor lor și produc efecte prin această notificare (Hotărârea din 17 mai 2017, Portugalia/Comisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381, punctul 35, Ordonanța din 18 decembrie 2012, Ungaria/Comisia, T-320/11, nepublicată, EU:T:2012:705, punctul 20, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 25).
- 28 Din coroborarea articolului 263 al șaselea paragraf TFUE și a articolului 297 alineatul (2) al treilea paragraf TFUE rezultă că, în ceea ce privește acțiunile în anulare, data care trebuie luată în considerare pentru a stabili momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii este cea a publicării, atunci când această publicare, care condiționează intrarea în vigoare a actului, este prevăzută de acest tratat, și cea a notificării în celelalte cazuri menționate la articolul 297 alineatul (2) al treilea paragraf TFUE, printre care se numără cel al deciziilor care se adresează unui destinatar (Hotărârea din 17 mai 2017, Portugalia/Comisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381, punctul 36).
- 29 Curtea a confirmat această interpretare a articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, constatând că, în ceea ce privește un act care se adresează unui destinatar, numai textul notificat acestuia este autentic, chiar dacă acest act a fost deopotrivă publicat în Jurnalul Oficial (Hotărârea din 13 iulie 1966, Consten și

Grundig/Comisia, 56/64 și 58/64, EU:C:1966:41, p. 491, și Hotărârea din 17 mai 2017, Portugalia/Comisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381, punctul 37).

- 30 Or, în speță, decizia atacată desemnează în mod explicit România ca destinatar, astfel cum reiese din articolul 2 din aceasta, și a fost notificată Reprezentanței Permanente a României la 14 iunie 2018. În fond, România nu contestă că este destinatarul deciziei atacate și că a primit notificarea la 14 iunie 2018.
- 31 Prin urmare, în temeiul articolului 297 alineatul (2) al treilea paragraf TFUE, în calitate de act cu caracter individual al cărui destinatar este România, decizia atacată a intrat în vigoare în privința României prin notificarea sa, intervenită la 14 iunie 2018. Ca urmare a acestei notificări, România a fost în măsură să ia cunoștință de conținutul deciziei menționate, precum și de motivele pe care aceasta se întemeiază.
- 32 Trebuie, așadar, să se concluzioneze că termenul de introducere a acțiunii împotriva deciziei atacate a început să curgă de la notificarea sa Reprezentanței Permanente a României, iar nu de la publicarea sa în Jurnalul Oficial.
- 33 Pe de altă parte, articolul 59 din Regulamentul de procedură nu se poate aplica în speță, întrucât el nu se aplică decât în cazul în care termenul pentru introducerea unei acțiuni împotriva unui act al unei instituții începe să curgă de la publicarea acestui act în Jurnalul Oficial.
- 34 Această concluzie nu poate fi infirmată de argumentele României.
- 35 România arată în esență că momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii în speță este publicarea deciziei atacate în Jurnalul Oficial, iar nu notificarea sa. Aceasta ar rezulta, în primul rând, din lipsa de corelare între, pe de o parte, criteriul momentului de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii în anularea unui act al unei instituții și, pe de altă parte, momentul intrării în vigoare a acestui act, în al doilea rând, din situația atipică generată de o practică constantă a Comisiei de a publica asemenea decizii, pe care aceasta le și notifică destinatarilor lor și, în al treilea rând, din diferențele dintre textul notificat și textul publicat al deciziei menționate.
- 36 În primul rând, România susține că din jurisprudență reiese că momentul intrării în vigoare sau al producerii de efecte juridice nu ar fi în mod automat și invariabil momentul de la care începe să curgă termenul de două luni pentru introducerea unei acțiuni în anulare și că, pentru exercitarea dreptului de a formula acțiunea, funcția care ar fi relevantă ar fi cea care constă în a informa în mod efectiv despre conținutul actului Uniunii. Din lipsa de corelare între momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii în anularea unui act al unei instituții a Uniunii și momentul intrării în vigoare a acestui act ar rezulta că momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii împotriva deciziei atacate, chiar dacă aceasta ar fi intrat deja în vigoare și ar fi început să producă efecte în privința României, ar putea fi publicarea sa ulterioară în Jurnalul Oficial.

- 37 În această privință, trebuie arătat că argumentația României se întemeiază pe o confuzie între condițiile de admisibilitate a unei acțiuni în anulare, menționate la articolul 263 TFUE, și cele privind valabilitatea actului atacat printr-o asemenea acțiune (a se vedea în acest sens Ordonanța din 11 decembrie 2006, MMT/Comisia, T-392/05, nepublicată, EU:T:2006:382, punctul 33). Această argumentație nu este, așadar, de natură să repună în discuție pertinenta notificării deciziei atacate ca moment de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii.
- 38 În plus, argumentația României se dovedește a fi inoperantă în măsura în care aceasta citează mai multe exemple de jurisprudență în care, desigur, publicarea era momentul de la care a început să curgă termenul de introducere a acțiunii, însă numai din cauza faptului că actul în discuție nu fusese notificat reclamantului. Or, în speță, România, în calitate de destinatar al deciziei atacate, a primit în mod corespunzător notificarea, iar această notificare este cea care constituie pentru ea momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii.
- 39 Astfel, în ceea ce privește afirmația României potrivit căreia, în Hotărârea din 10 martie 1998, Germania/Consiliul (C-122/95, EU:C:1998:94, punctul 35), Curtea ar fi statuat că momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a unei acțiuni împotriva unui act al Uniunii este cel al publicării actului, deși aceasta nu este relevantă pentru intrarea în vigoare a acestui act, este suficient să se amintească faptul că, în acea cauză, actul atacat era un regulament adoptat în urma unui acord internațional încheiat de Uniunea Europeană, și anume un act cu aplicabilitate generală adresat tuturor statelor membre, a cărui publicare în Jurnalul Oficial făcea să curgă termenul de introducere a acțiunii și care nu făcuse obiectul niciunei notificări (a se vedea în acest sens Ordonanța din 4 iulie 2012, ICO Satellite/Comisia, T-550/09, nepublicată, EU:2012:341, punctul 36). În acea hotărâre, Curtea a declarat că criteriul datei luării la cunoștință a actului ca moment de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii are un caracter subsidiar în raport cu criteriile publicării sau notificării actului. Din aceasta nu rezultă neapărat că criteriul notificării are un caracter subsidiar în raport cu cel al publicării.
- 40 De asemenea, în ceea ce privește afirmația conexă potrivit căreia Tribunalul ar fi declarat, în Ordonanța din 21 noiembrie 2005, Tramarin/Comisia (T-426/04, EU:T:2005:405, punctul 49), că, „în ceea ce privește actele care, potrivit unei practici constante a instituției respective, sunt publicate [...], termenul de introducere a acțiunii începe să curgă de la data publicării”, este suficient să se arate că în această cauză nu reclamanta era destinatarul deciziei care făcuse obiectul unei notificări, ci un terț interesat. Or, în speță, decizia în litigiu a fost notificată în mod corespunzător României, în calitate de destinatar al deciziei atacate.
- 41 Pe de altă parte, în ceea ce privește referirea la Hotărârea din 23 aprilie 2013, Gbagbo și alții/Consiliul (C-478/11 P-C-482/11 P, EU:C:2013:258, punctele 58 și 59), este suficient să se arate că în hotărârea menționată Curtea a statuat că

articolul 263 al șaselea paragraf TFUE nu ar fi aplicat în mod coerent dacă, în ceea ce privește persoanele și entitățile ale căror nume figurează pe listele conținute în anexele la actele adoptate în temeiul dispozițiilor referitoare la politica externă și de securitate comună, momentul de la care se calculează termenul de introducere a unei acțiuni în anulare era data publicării actului în cauză, iar nu data la care acesta le-a fost comunicat. Din aceasta rezulta, potrivit Curtii, că, deși este cert că intrarea în vigoare a unor acte precum actele în litigiu are loc în temeiul publicării acestora, termenul pentru introducerea unei acțiuni în anulare împotriva actelor respective în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE curge, pentru fiecare dintre persoanele și entitățile menționate, de la data comunicării care trebuie să îi fie făcută. Reiese în mod vădit din această hotărâre că trebuie să se aplice criteriul notificării sau al comunicării individuale ca moment de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii, chiar și atunci când criteriul publicării determină intrarea în vigoare a actului în cauză. Această jurisprudență nu poate, așadar, în niciun caz să susțină teza României potrivit căreia momentul de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii ar fi publicarea, întrucât, dimpotrivă, ea o respinge expres chiar și în cazul în care publicarea determină intrarea în vigoare a actului în cauză și producerea de efecte juridice de către acesta.

42 În al doilea rând, România invocă existența unei practici constante și îndelungate a Comisiei, constând în publicarea în Jurnalul Oficial a deciziilor sale de excludere de la finanțarea de către Uniune a anumitor cheltuieli efectuate în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și al Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR), pe care aceasta le și notifică destinatarilor lor. Într-o asemenea situație atipică în care un act cu caracter individual este de asemenea publicat, modalitatea prin care destinatarii iau cunoștință de conținutul actului, precum și de motivele pe care acesta se întemeiază, astfel încât să fie în măsură să își exercite dreptul de a formula acțiunea în termenul de două luni prevăzut la articolul 263 al șaselea paragraf TFUE, ar putea fi publicarea, iar nu notificarea. Astfel, atunci când un act a fost adus la cunoștința destinatarului în două moduri, în speță prin publicare și prin notificare, principiul securității juridice și dreptul la protecție jurisdicțională efectivă ar impune ca momentul de la care începe să curgă termenul de două luni pentru introducerea unei acțiuni în anulare să fie data publicării actului, iar nu cea a notificării sale.

43 În această privință, trebuie amintit de la bun început că, în Hotărârea din 15 septembrie 1998, BP Chemicals/Comisia (T-11/95, EU:T:1998:199, punctele 48-51), Tribunalul a arătat că exista o practică constantă a Comisiei de a publica decizii precum cea în discuție în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, și anume o decizie în materie de ajutoare de stat, și a apreciat că reclamanta putea prezuma în mod legitim că decizia în litigiu va fi publicată în Jurnalul Oficial. Cu toate acestea, deși este cert că Tribunalul a apreciat în esență că în acel caz termenul de introducere a acțiunii împotriva acelei decizii începuse să curgă de la publicarea respectivă, el a precizat că situația nu era aceasta decât dacă și numai dacă decizia în litigiu nu fusese notificată anterior reclamantei. În consecință, din hotărârea menționată reiese că, chiar presupunând că există o practică constantă a

Comisiei de a publica deciziile, precum cea în discuție în speță, de excludere a unor cheltuieli de la finanțarea din fondurile agricole ale Uniunii, este necesar să se ia în considerare, în vederea calculării termenului de introducere a acțiunii, notificarea deciziei respective statelor membre destinată ale acestei decizii, iar nu publicarea sa în Jurnalul Oficial, atunci când aceasta a intervenit ulterior (a se vedea în acest sens Ordonanța din 23 noiembrie 2015, Slovenia/Comisia, T-118/15, nepublicată, EU:T:2015:912, punctele 27 și 28, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctele 35 și 36). Or, în speță, este cert că decizia atacată a fost notificată României anterior publicării sale.

- 44 În continuare, România nu poate susține în mod valabil că Comisia a creat destinatariilor, având în vedere împrejurările, așteptarea legitimă ca o publicare în Jurnalul Oficial să aibă loc de fiecare dată când adopta decizii precum decizia atacată, iar aceasta să fie urmată de consecințele care decurg în mod normal din publicarea actelor pentru care reglementarea Uniunii prevede o obligație de publicare. Astfel, ea nu prezintă niciun element care să permită să se susțină că Comisia i-ar fi furnizat asigurări precise în acest sens (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2010, Kahla Thüringen Porzellan/Comisia, C-537/08 P, EU:C:2010:769, punctul 63 și jurisprudența citată, Ordonanța din 23 noiembrie 2015, Slovenia/Comisia, T-118/15, nepublicată, EU:T:2015:912, punctul 28, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 37).
- 45 De asemenea, în ceea ce privește afirmația potrivit căreia o astfel de interpretare a articolului 263 TFUE ar fi contrară principiului securității juridice și dreptului la o protecție jurisdicțională efectivă, este suficient să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, această interpretare este pe deplin conformă cu scopul termenelor pentru depunerea reclamației și pentru formularea acțiunii, care urmăresc protejarea securității juridice, prin evitarea repunerii permanente în discuție a actelor Uniunii care produc efecte juridice (Hotărârea din 7 iulie 1971, Müllers/CES, 79/70, EU:C:1971:79, punctul 18, Hotărârea din 17 februarie 1972, Richez-Paris/Comisia, 40/71, EU:C:1972:9, punctul 6, și Hotărârea din 12 iulie 1984, Moussis/Comisia, 27/83, EU:C:1984:276, punctul 12) și răspund necesității de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției (Hotărârea din 4 februarie 1987, Cladakis/Comisia, 276/85, EU:C:1987:57, punctul 11, Hotărârea din 29 iunie 2000, Politi/ETF, C-154/99 P, EU:C:2000:357, punctul 15, și Hotărârea din 5 martie 2008, Combescot/Comisia, T-414/06 P, EU:T:2008:58, punctul 43).
- 46 Mai mult, în ceea ce privește afirmația conexă potrivit căreia Curtea ar fi statuat, în Hotărârea din 19 decembrie 2012, Leno Merken (C-149/11, EU:C:2012:816, punctul 39), că, atunci când termenii unei dispoziții nu sunt clari, trebuie să se țină seama de contextul în care se înscrie această dispoziție, precum și de obiectivele urmărite de aceasta, este suficient să se amintească faptul că este cert că formularea articolului 263 TFUE, interpretat fie izolat, fie în coroborare cu articolul 297 TFUE, nu lasă loc niciunei îndoieli (a se vedea în acest sens

Ordonanța din 23 noiembrie 2015, Slovenia/Comisia, T-118/15, republicată, EU:T:2015:912, punctul 31, și Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 33).

- 47 În definitiv, trebuie constatat că tocmai adoptarea criteriului unic al notificării ca moment de la care începe să curgă termenul de introducere a acțiunii în anulare împotriva actelor care se adresează destinatarilor lor este cea care asigură securitatea juridică și protecția jurisdicțională efectivă, spre deosebire de o soluție hibridă precum cea promovată de România, potrivit căreia destinatarul unui act care a primit în mod corespunzător notificarea acestuia ar trebui să se intereseze și de eventuala și de incerta, întrucât nu este obligatorie, publicare a acestuia în Jurnalul Oficial.
- 48 În al treilea rând, România pretinde în esență că termenul de introducere a acțiunii ar trebui să înceapă să curgă de la publicarea completă, iar nu de la notificarea incompletă, a deciziei atacate. În opinia sa, din existența unor diferențe între textul deciziei atacate notificate la 14 iunie 2018 și cel publicat la 15 iunie 2018 ar rezulta că notificarea către Reprezentanța Permanentă a României era incompletă și nu îi permisesse să ia cunoștință de conținutul actului. În această privință, mai întâi, România invocă diferențe în dispoziții care vizează alte state membre. În continuare, în ceea ce privește dispozițiile care vizează România, ea arată că, la posturile bugetare 6701 și 6711, informațiile comunicate în coloana a cincea, corespunzătoare măsurii „Certificare”, privind exercițiul financiar 2015 și, respectiv, exercițiul financiar 2014, sunt incomplete în raport cu motivele „EMP FEADR NON-IACS” și „EIPF FEADR IACS”, întrucât versiunea notificată menționează doar, într-un mod ambiguu, o „sumă”. În opinia sa, aceste diferențe afectează aspecte esențiale precum măsurile, motivele și tipul corecțiilor și au un impact direct asupra deciziei de a formula o acțiune în anulare și asupra modului de elaborare a acestei acțiuni. Pe de altă parte, ea susține că anumite diferențe vizează tocmai utilizarea formulării „sumă estimată”, care este contestată în cererea introductivă.
- 49 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o decizie este notificată în mod corespunzător atunci când este comunicată destinatarului, iar acesta este în măsură să ia cunoștință de decizie. În ceea ce privește această din urmă condiție, Curtea a apreciat că ea este îndeplinită atunci când destinatarul a avut posibilitatea să ia cunoștință de conținutul acestei decizii, precum și de motivele pe care se întemeiază aceasta (a se vedea Hotărârea din 17 mai 2017, Portugalia/Comisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381, punctele 47 și 48, și Hotărârea din 21 martie 2019, Eco-Bat Technologies și alții/Comisia, C-312/18 P, nepublicată, EU:C:2019:235, punctele 25 și 26).
- 50 Rezultă că o eroare pur formală sau o omisiune care, chiar dacă nu este de natură pur formală, nu împiedică destinatarul deciziei notificate să ia cunoștință de conținutul și de motivele acesteia nu are efect asupra aplicării termenului de introducere a acțiunii prevăzut la articolul 263 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 mai 2017, Portugalia/Comisia, C-337/16 P, EU:C:2017:381,

punctele 48-50, și Hotărârea din 21 martie 2019, Eco-Bat Technologies și alții/Comisia, C-312/18 P, nepublicată, EU:C:2019:235, punctul 27).

- 51 În speță, mai întâi, trebuie înlăturată pretinsa existență a unor eventuale diferențe între dispoziții care vizează alte state membre ca fiind, în orice caz, lipsită de relevanță și inoperantă pentru acțiunea României (a se vedea în acest sens Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 42).
- 52 În continuare, în ceea ce privește dispozițiile care vizează România, este necesar, desigur, să se arate, astfel cum a procedat Comisia în răspunsul său la întrebarea Tribunalului, că există diferențe minore între versiunea notificată și versiunea publicată a coloanei a cincea din tabelul cuprins în anexa la decizia atacată. În versiunea notificată Reprezentanței Permanente a României, ca urmare a unor probleme survenite la imprimarea tabelului care figurează în anexa la decizia atacată, cuvântul „estimată” utilizat în tipul de corecție „sumă estimată” nu apărea întrucât depășea cadrul celulelor din tabel pentru anumite posturi bugetare, unde figura doar cuvântul „sumă”. Această problemă nu a apărut ulterior în versiunea publicată în Jurnalul Oficial.
- 53 Cu toate acestea, trebuie să se constate că această problemă de imprimare nu poate afecta înțelegerea informațiilor cuprinse în anexă. Astfel, trebuie arătat că, în această a cincea coloană, pot fi menționate doar patru tipuri de corecții, și anume, în primul rând, „punctuală” sau „calculată”, pentru corecțiile pentru care sunt identificabile sumele reeligibile, în al doilea rând, „rată forfetară”, pentru corecțiile forfetare, în al treilea rând, „sumă estimată”, pentru corecțiile extrapolate pe baza unui quantum cunoscut și, în al patrulea rând, „extrapolate”, pentru corecțiile extrapolate pe baza unui procent cunoscut. Întrucât trei tipuri de corecții poartă nume complet diferite în limba română de cuvântul „sumă”, acesta nu poate, în mod evident și fără vreo ambiguitate, să corespundă decât tipului de corecție „sumă estimată”.
- 54 În plus, Comisia prezintă că România ar fi primit de asemenea tabelele respective prin e-mail de la Secretariatul General la 15 iunie 2018. În acest caz, chiar o simplă citire a anexei transmise prin e-mail ar fi fost suficientă pentru a clarifica aceste diferențe.
- 55 Pe de altă parte, în măsura în care România contestă utilizarea formulării „sumă estimată”, trebuie arătat, astfel cum a procedat Comisia în răspunsul său la întrebarea Tribunalului, că două corecții au fost clasificate efectiv în mod eronat drept „sumă estimată” în loc de „rată forfetară”.
- 56 Cu toate acestea, trebuie să se constate că această eroare apărea atât în textul notificat de Comisia Reprezentanței Permanente a României la 14 iunie 2018, cât și în textul publicat în Jurnalul Oficial la 15 iunie 2018, astfel încât România nu poate pretinde că o asemenea eroare ar fi împiedicat-o să introducă acțiunea în termenul prevăzut.

- 57 În plus, Comisia precizează că această eroare de redactare minoră nu ar fi fost săvârșită nici în cadrul procedurii administrative, nici în raportul de sinteză (summary report), care conține motivele deciziei atacate. În acest caz, nu putea exista nicio confuzie în ceea ce privește natura corecției.
- 58 În consecință, trebuie să se considere că asemenea diferențe minore între textul notificat și textul publicat, care rezultă dintr-o problemă de imprimare a tabelului ce figurează în anexa la decizia atacată, precum și dintr-o eroare de redactare minoră comună acestor două texte, nu puteau împiedica România să ia cunoștință de conținutul acestei decizii cu suficientă claritate și precizie, să înțeleagă motivele pe care aceasta se întemeiază și să formuleze o acțiune împotriva ei în termenul prevăzut (a se vedea în acest sens Ordonanța din 19 aprilie 2016, Portugalia/Comisia, T-550/15, nepublicată, EU:T:2016:237, punctul 43).
- 59 Se impune, așadar, confirmarea concluziei, formulată la punctul 32 de mai sus, potrivit căreia termenul de introducere a acțiunii împotriva deciziei atacate a început să curgă de la notificarea sa Reprezentanței Permanente a României, iar nu de la publicarea sa în Jurnalul Oficial.
- 60 Prin urmare, având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă și în conformitate cu articolele 58 și 60 din Regulamentul de procedură, termenul de introducere a acțiunii, inclusiv termenul pentru considerente de distanță, a expirat la 24 august 2018 la miezul nopții.
- 61 Or, România nu a depus cererea introductivă decât la 7 septembrie 2018.
- 62 Rezultă că acțiunea a fost în mod vădit introdusă după expirarea termenului prevăzut și, prin urmare, este tardivă.
- 63 În sfârșit, România nu a dovedit și nici măcar nu a invocat existența unei erori scuzabile sau a unui caz forțat ori de forță majoră, care ar permite Tribunalului să deroge de la termenul prescris în temeiul articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 din statutul menționat.
- 64 Rezultă din toate cele ce precedă că prezenta acțiune trebuie respinsă în totalitate ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 65 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 66 Întrucât România a căzut în pretenții, se impune ca aceasta să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisie, potrivit concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

dispune:

- 1) **Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) **Obligă România să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Comisia Europeană.**

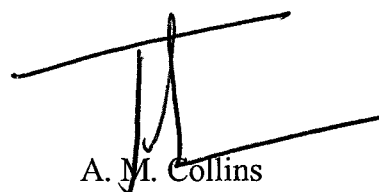
Luxemburg, 30 aprilie 2019.

Grefier

E. Coulon

Președinte

A. M. Collins

STIRIBESURSI